

Zsávolya Zoltán

Káprázat

Létezik strandjelmez is. De kell-e bármi cafrang, ha kellőképp feltölt a homlok? Közepes francia regényíróé igazából, '870 körüli. Enyhén tisztásos fejtető, ahol meg van, bölényesen busa, főleg pedig bajuszban, szakállban kárpótól fel; marxista-naturalista emléknymok.

Részleteid nélkül már. Ahogyan *őket* részletezik sürgő-súrló lábak, aprók, kezük a csónakmasszív gumimatrac végén. S fehér csillagok. Igen, éjjeli képeket nézel a sárgás vagy neonfényű sugárzásban; ikrás sűrűségű levegő, víz vakít képeslap felhők, láthatatlan nap alatt.

Részletek nélküli a törlés, ha orrba! Mondhatni, nehezen készülsz el a ténnyel: vízi ragadozó lényed szűnik álcázni. Az égbolt Eiffel-csarnoka ebben az értelemben villant csak fel fény- [fém-] gerendákat, átkötő ívei, merevítői mind-mind így magasodnak. Hogy: behunyod magad. *Lehunyorod*. Mélyre.

Egyetlen fókuszba vetül most a pupilla szűkületén megannyi részlet. Szőrök, gödörráncok felszín alatti tükröződése, nyiladozása a mínuszdioptriás bűvárszemüveg homorú lencsemarkában. Előbb homályló, majd élsötéten hasító tányérkorongok az arc előtt. Zavaros halak, rajban; csapkodva, mozdulatlanul. – Ez a pillanat.

Kizárólag ez a pillanat, az öreg szemszögéből, akár egyenesen *az öregség szeménél*... Szarkalábai pókhálósan erezett tenyérként vetülnek meghajló foncsorfelületre. Lenémítva hozzá az egész tájék. Nincs a nyár, nincsen az előző esti családi vita; kikapcsoltak minden hangot erről a filmről...

Kizárólag aranygerendák a levegőben, aranyráncok, szétfutva a hunyás törlésjele alatt. A csúszda fém tetejéről gyerekek csobbanása – semmi. Fürdőzők,

messzire konokul úszók fújtató-prüszkölő, ütemes lihegése – semmi. A menyasszonyát macskakölyökként foglyul ejtő óriás; iszaprólabdázó két csapat. Semmik.

Néhány napozó szinte mozdulatlan lebegése is az már, a torzs nádas-szél felé. Pusztán egyetlen pillanat ekkorra; a szédület ütése vágja beléd: halott vagy, lehunytad hát magad, s a víz alá is, egészen. Itt: hajszálak hínárja szemed körül, fűvenyfodrok villódnak; rugódozó talpacskák hasa; a fel-felvetődő saját kopaszság. –

Részletek nélkül már. Ebbe a pillanatba zárva. Vagy inkább még a tegnapi fürdéskor ellökött rossz apa? A hátára fordult, *velencei kajmán*.

Payer Imre

Az örök fa

Vakalagútban, bűn bilincseiben,
ahogy érek a ragyogásra, fel,
a gyilkosan teljes pillanat pupillámba szúr.
Mintha vérbe lábadna a szemem.
Ragyog rettenetet. Ragyog a remény.
Víztükron csillan a káprázat,
sugár kapaszkodik magába.
Szemem szemlél. Szívem lát.
Látom a nyárnak az arcát év delelőjén.
Halk zaj uszálya: most égzengés.
Mégvillanó palástja: mintha tűzvész.
Aranyszárny a márványos földön.
Állok a póre ragyogásban.
A várakozó készenlétben
szertartásos mozdulatok,
apró zajoknak óriás visszhangja,
víztükör és lombsusogás felett
az osztatlan tekintet.
Az örök fának visszatérő
hangjára hallgatva – fohászkodom.
Tarkómra tűz
merő figyelmével a nap.